

ves at gjøre Reformen med Hensyn til Lønningerne, da det er umuligt at tilveiebringe Samstemning imellem de forskjelligte Dele af den lovgivende Magt om passende Lønningsafsatser, og at det er bedre at blive staaende ved det engang Vedtagne. Jeg troer derfor, at man, selv om man finder, at Satserne ere noget rigelige, ikke skal lade sig affrælle fra at stemme for Reformen, der gjør et Skridt fremad paa den Bane, man finder rigtig.

Madvig: Jeg skal paa ingen Maade opholde mig ved den nye Fortolkning, vi have hørt af den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (Frølund), og ligesaa lidt skal jeg af ham lade mig forføre til at omtale et Forslag, der ikke engang er et Lovforslag, og ikke foreligger. Imod den ærede 2den Landstingsmand for 6te Kreds (Milling) skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. I det, den ærede Rigsdagsmand udtalte, søgte jeg ikke efter det Resultat, han vilde komme til; thi allerede da han begyndte sin Tale, vidste jeg, at han vilde forsvare de Bestemmelser, der andetsteds vare vedtagne. Det havde han allerede antydet. Men hvad jeg med en vis Nysgjerrighed hørte efter, var, hvorledes han vilde begrunde dette, om han vilde give et Bidrag til at fastsætte Grændsen for dette Skøn, og derved hændtes mig det Samme som før. Jeg hørte kun almindelige Sætninger om Kundelighed og om, at Andre ikke havde saa Meget, men jeg fik ingen Undersøgelse om, hvorvidt de, hvorom Taleren er, billigtviis bør have saa Meget. Naar den ærede Landstingsmand gjorde opmærksom paa, at det, jeg nævnte, ikke var Maximum, behøvedes det ikke; thi jeg talte udtrykkelig om, hvad der var Gjennemsnitsgagen for den talrigste Klasse, hvorunder er opført 69 Embeder. Jeg nævnte da, at Gagen var 2,500 Rb., med Alverstillæg 2,800 Rb. Naar jeg søger efter, hvad der egentlig foreskriver den ærede Rigsdagsmand som det, der skal lade hans Betragtning til at begrunde Skønnet, fandt jeg ikke Andet, end at da han ibelig talte om Fæstegaardmænd, Landmænd o.s.v., maatte det antages, at der egentlig laa den Tanke til Grund, at en Gaardmand paa Landet ikke nær har den Indtægt. Jeg skal ikke gaae ind paa at under-

søge, hvad en almindelig Selveier eller Fæstegaard indbringer. Der er iøvrigt jo i den senere Tid fremkommet Documenter, angaaende hvad en Fæstebonde selv vurderer sine Indtægter til, og disse kunne neppe antages at være mindre end en Selveierbondes. Jeg skal ikke gaae videre ind herpaa, men kun udtale, at man ikke kan fastsætte en Herredsfogeds Indtægt til, hvad der er en reen Indtægt af en Bondegaard. Det vilde være en Ubillighed og en høi Grad af Uklogskab. Det vilde være ubilligt, fordi man gjør ganske andre Fordringer til den Mand's Dygtighed, som man sætter i Spidsen for 10—15,000 Indvaanere, end til den Mand, der staaer i Spidsen for en indskrænket Vedrift, og man paalægger en Herredsfoged ganske andre Fordringer til Livet og i Livet end en Gaardmand. En Gaardmand vil leve meget bedre og tilfredsstillende mange flere af sine naturlige Duffer med 1,200 Rb., end en Herredsfoged med 2,500 Rb. Det er en afgjort Sag. Jeg troer derfor, at det er uretfærdigt at komme med denne Sammenstilling og sige, at den skal lægges til Grund. Denne Sammenstilling holder ikke Stik. Man maa betragte Herredsfogden som den, han er, nemlig den Mand, som med Indsigt, Dygtighed og Charakterfasthed skal stifte Lov og Ret og opretholde den af Staten foreskrevne Orden i et stort District mellem en talrig Befolkning, og saa spørge, hvad der til denne Stilling kræves. Den ærede Rigsdagsmand spørger, om man kan købe sig Retfærdighed for Penge. Det kan man ikke, men man kan ikke uden Penge faae den kraftige og hensynsfrie Gjennemførelse af Retfærdighed og Orden, som man forlanger af Justitsbetjentene, og det skal man forlange. Det er ikke nok — det har jeg gjentagne Gange fremhævet — at en Embedsmand ikke skal lade sig bestikke, og jeg har forrige Gang sagt, at det var en fast Betragtning at komme ind paa, at hvis vi ikke gav disse Satser, tog Herredsfogden Skjænt og Gave. Det har jeg allerede sagt var ikke den Fare, der stod for Døren. Men man skal stille Embedsmanden saaledes, at han med personlig Kraft og Uafhængighed kan gjøre sine Pligter ligeoverfor Alle og samle sig Kraft og Dygtighed og beholde den til at opfylde disse Pligter. Den